DOSTLUKLAR, SIRLAR ve KEDİLER

Anna Branford

Çevirmen
Aydan Yalçın

İlk Genç Timaş

BAZI SIRLAR

Merhaba, kanalıma hoş geldiniz! Ben Hazel Morrison. Size hakkımda bilmeniz gereken iki önemli şeyden bahsedeceğim, ayrıca bir de tahmin etmeniz gereken bir şey var.

On buçuk yaşındayım.

Üç yakın arkadaşım var: Gina (Çok uzakta, eski mahallemizde yaşıyor.), Veronica (Yeni mahallemize çok yakın bir huzurevinde yaşıyor.) ve Laura (Okuldaki en yakın arkadaşım.).

Onlardan biriyle ilgili bir sır saklıyorum. Hangi arkadaşımla ilgili sır sakladığımı tahmin ederseniz, cevabınızı yorumlara yazabilirsiniz. Abone olmayı unutmayın, iyi günler!

Bir de kendime ait bir sır saklıyorum. (Bunu zaten biliyor olabilirsiniz. Çünkü aslında pek de sır sayılmaz.) Her ne kadar bu iş çok sıkıcı ve sıradan olsa bile yaptıklarımı bir sosyal medya kanalında videolu anlatıyormuş gibi yapıyorum. Kütüphane kitapları kütüphane çantasına nasıl yerleştirilir: *DKA Yöntemi (Diz, Kaydır ve As)! Yemek artıklarına dokunmadan nasıl kompost yapılır? Başarıya giden üç adım! Adınızı kaligrafiyle nasıl yazarsınız? (Bu aslında son derece zordur ama beceremezseniz kötü görünen kısımları sevdiğiniz hayvanların çizimleriyle örtebilirsiniz.)*

Bazen sırf eğlence olsun diye bunu tek başıma yapıyorum ama şanslıyım ki arkadaşım Laura da videolu anlatım yapıyormuş gibi davranmayı seviyor. Strateji ve ipuçlarıyla ilgili hep güzel fikirleri olur. Laura'nın annesinin çok yakında bir bebeği olacak. Bunu öğrendiğimizde çok heyecanlandık ve hemen nasıl güzel bebek isimleri seçilir, bebek nasıl bezlenir, nasıl harika bir abla ve harika bir abla-arkadaşı olunur temalı bir sürü videolu anlatım uydurmaya başladık.

Ama işin asıl sır kısmı şu, bazen kendi kendime videolu anlatım uydurmamın nedeni kaygılı

hissediyor olmam. Kaygılanmak yerine daha iyi bir şey yaptığım için bunun bana faydası olabileceğini düşünüyorum. O sabah uyandığım andan itibaren kafamda *(Pijamalarınızı nasıl katlarsınız: Morrison Yöntemi!)*, kahvaltı boyunca *(Yulaf lapanıza bal koymanın üç önemli püf noktası!)* ve okula gidene kadar *(ÖEsG tekniğiyle babanıza hoşça kal deme: Öp, El salla ve Git!)* temalı videolu anlatım içerikleri uydurdum.

Her neyse, o anda beni asıl endişelendiren şey kendi sırrım değil, diğer sırdı. Arkadaşlarımdan biriyle ilgili olan. Bu sırrın Laura'yla ilgili olduğunu tahmin ettiyseniz, kesinlikle haklısınız. O güne kadar sırrını ben bile bilmiyordum ama ortada garip şeyler döndüğünü tahmin edebiliyordum.

Bu garip şeyler Laura'nın küçük komik hatalar yapmasıyla başlamıştı. Örneğin bir hafta önce 'Ağaçlar ve Kökleri' konulu ödevini evde unutmuştu. Üstelik o gün herkesin ödevlerini öğretmenimiz Bayan Taylor'a teslim etmesi gerekiyordu. Laura'nın ödevini bitirdiğini ve üzerine ne kadar çok çalıştığını biliyordum. Bu yüzden ödevini evde unutması bana çok garip ve aslında neredeyse imkânsız gelmişti.

Ertesi gün beslenme çantasını unutmuş ve birkaç gün sonra da beden eğitimi dersinde giyeceği eşofmanlarının yanında olmadığını fark etmişti. Bu yüzden spor salonundaki sepete konulan yedek kıyafetlerle futbol oynamak zorunda kalmıştı. Daha sonra sınıfta Bayan Taylor ona karnabahara benzeyen bulutların adını sormuştu. Ben, Laura'nın onların adının 'kümülüs bulutları' olduğunu bildiğinden adım gibi emindim. Çünkü bu konu hakkında önceden konuşmuştuk ama o hatırlayamadığını söylemişti. Laura cevabı hatırlamaya çalışırken sınıftaki iki kişi –Camila ve Mika– birbirlerine kaçamak bakışlar atıp durmuştu. Bunlar acaba bir şeyi mi var? bakışları ya da hoş bakışlar değildi. Gülmemeye direniyormuş gibi görünen bakışlardı. Laura'ya böyle bakmaları hiç ama hiç hoşuma gitmemişti.

Onunla birkaç kez normalde epey ilgisini çeken şeyler hakkında konuştuğumda (Bir gün kendi grubumuzu kurabileceğimiz ve ikimizin de vokalist olabileceği, küçük erkek ya da kız kardeşinin büyüyünce davulcu olabileceği gibi.) beni gerçekten dinlemediğini fark etmiştim.

Tüm bu anlattıklarım bazı insanlar için çok

normal şeyler. Örneğin, ben de sık sık beden eğitimi kıyafetlerimi unutur, üzerime olmayan yedek kıyafetleri giymek zorunda kalırım. Bunun yanı sıra insanlar benimle konuşurken sık sık hülyalı düşüncelere dalarım. Yani bu saydığım şeyler aslında o kadar da önemli olmayabilir. Ayrıca annesinin yakında doğum yapacak olmasının evlerindeki dinamiği biraz bozduğunu biliyorum. Belki de bu yüzden unutkanlıklar yaşıyor ya da hep dikkati dağınık geziyordur. Hem işleri daha da karıştıran bir durum yaşadılar: Laura'nın babası yurt dışına çıktı. Ampul değiştirirken tabureden düşüp omzunu inciten Yunanistan'daki büyükannesine bakıyor. Yani yakında doğum yapacak karısına yardım etmek yerine, kendi annesine yemek yapıp doktor randevularına götürmek gibi işlerle ilgileniyor. Laura'nın Yaya dediği büyükannesi küçük bir adada yaşıyor. Yaşadığı yerde telefon zar zor çekiyor. Bu yüzden çoğunlukla Laura, annesi ve babası birbirleriyle yalnızca "SENİ SEVİYORUM!!!" ve "BEN DE SENİ SEVİYORUM" diye kısacık bağırtılarla iletişim kurabiliyor. En azından iletişim kuruyor olabilmeleri güzel bir şey. Ancak gerçek bir sohbet sayılmaz.

Kümülüs bulutları gibi şeyler söz konusu olduğunda insanların dikkatinin dağılması anlayışla karşılanabilir. Ama mesele şu ki, Laura için bu durum hiç de normal değil. O, son derece dikkatli bir dinleyici, iyi konsantre olan ve genellikle çok planlı bir insandır. Yapacağı her şeyi listeler, aşamaları doğru sırayla planlar ve her aşamanın yanına bir kutucuk çizip o işi bitirdiğinde kutucuğa tik atar. Bütün bu ufak hatalar başlamadan önce, okul ödevlerimizi planladığımız dönemde, ağaç kökü ödevi için kutucuklardan oluşan bir liste hazırladığını hatırlıyorum. Listede yanında kutucuk olan 'Teslim gününde okula getir.' yazan bir madde var mıydı hatırlamıyorum. Varsa belki de işaretlemeyi unutmuştu.

Ona neler olup bittiğini soramamak zordu. Sorarsam, zaten kötü bir hafta geçirirken daha da kötü hissetmesinden endişe ediyordum. Oysa kendini zaten kötü hissettiğinden eminim, özellikle de Bayan Taylor tahtaya çizdiği kümülüs bulutu hakkında Laura'ya soru sorduğunda.

O gün futbol sahasında oturuyorduk ve etrafta başka kimsecikler yoktu. Atıştırmalıklarını evde unuttuğu için kuru kayısılarımı onunla paylaşır-

ken "Laura, her şey yolunda mı? Beni endişelendiriyorsun. Konuşmak istediğin bir şey olursa her zaman benimle konuşabilirsin, biliyorsun, değil mi?" dedim.

Laura bir süre sessiz kaldı fakat sonra birden ağlayacakmış gibi bakmaya başladı. Henüz neye üzüldüğünü bilmediğim hâlde bu vaziyeti bende de ağlama isteği uyandırdı. Sonra derin bir nefes aldı ve ağlamadı. "Aslında hiçbir şey yolunda değil. Fakat bu aramızda sır olarak kalmalı. Sana anlatırsam lütfen kimseye söyleme, olur mu?" dedi.

"Elbette." dedim.

"Şey!" dedi Laura, derin bir nefes daha alarak. "Annem bu aralar hep hasta."

"Kusmasından mı bahsediyorsun?" diye sordum.

Laura başıyla onayladı ve "Gerçekten, çok kötü hasta." dedi. Laura'nın annesi inanılmaz iyi bir insandı ve annemlerle de yakın arkadaştı. Her zaman güzel kıyafetler giyer, makyaj yapar ve tıpkı dergilerdeki kadınlar gibi görünürdü. Onun bir kez olsun hasta olduğunu hayal etmek bile çok zordu.

“Kulağa çok korkutucu geliyor.” dedim. “Ona yardımcı olan biri var mı?”

“Hamilelik doktoru var.” dedi Laura, “Ona yardımcı olup olamayacağını görmek için yarına bir randevu aldı. Köyde yaşayan teyzem de her gece arayıp nasıl olduğunu soruyor.”

“Baban eve dönecek mi?” diye sordum.

“Sordum ama beni tam olarak duyup duymadığından emin değilim. Üstelik onun Yaya’nın hâlâ yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğini duydum. Bizi aradığında Yunanistan’da hep gece yarısı oluyor, biz onu duymakta zorluk yaşasak da o kimseleri uyandırmamak için pek yüksek sesle konuşamıyor.”

Laura’nın annesinin sağlığıyla ilgilenen en az iki kişi olmasına sevinmiştim. Biri köyde yaşıyor olsa bile. Ama keşke Laura’yla da ilgilenen birileri de olsaydı.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Laura?” diye sordum. “Annenin hasta olması neden bir sır?”

Laura bir an durup düşündü.

“Şey, teyzem dışında kimseye söylediğini duymadım. Yaya’nın durumu ortadayken babamı endişelendirmek istemediğini söylüyor. Ayrıca

geçen gün çok hasta olmasına rağmen telefonda iş yerindekilere sadece birazcık keyifsiz hissettiğini söylediğini duydum. Bu yüzden bunu kimseye söylememem gerektiğini hissediyorum."

Bu söyledikleri bazılarına tuhaf gelebilirdi ama aslında ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Kısa bir zaman önce, ablam Tess okuldaki bazı öğrenciler tarafından zorbalığa maruz kaldığında ailem çok zor günler geçirmişti. Açıkçası kimse bana bunun sır olduğunu söylememişti. Ama ailemin bu konuyla ilgili konuşmakta zorlandığını ve ne zaman bundan bahsetsem endişeli göründüklerini fark etmiştim. Yani aslında tam olarak bir sır sayılmasa da sonuçta gerçekten bir sırmış gibi hissediyordum. O dönemde BİR SÜRÜ videolu anlatım uydurmuştum.

"Bana söylemene sevindim." dedim Laura'ya son kuru kayısımı verirken.

"Ben de." dedi. Sonra kocaman bir kahkaha attı. Bu da son zamanlarda sıkça yaptığı bir şeydi. Artık onun sırrını bildiğim için esnemesinin nedenini anlıyordum. Babanız uzaktayken ve anneniz sürekli, hatta özellikle geceleri, hastayken uyumak çok zor olmalıydı.